

2'arin

Konsert í Listaskálanum hósdagin 28. des. 1995 við Sámali Petersen violin og Ólavi Jakobsen guitar.

Skrá: Arcangelo Corelli, Kristian Blak, Fernando Sor, Eugene Ysaye, Heitor Villa-Lobos, Enrique Granados og Nicolo Paganini.

Fyri mæi var so nógv serstakt við hesi konsert, violin og guitar... - eksotiskt - ... Tíðin millum høgtíðirnar eins og alt annað stendur stilt, høli, torni, har Mikines-málningararnir vanligu hanga við sinum avbera góða akustikki, sum tónleikararnir væl dugdu at útnyttja. Hetta kvöldið hekk ein stórslegin tálningur av Ingálvi sum eins og gav tónlistini enn víðar í rammur.

Inn komu tónleikararnir energiskir og væl upplagdir og tú kendi á tær, aðrenn fyrsti tónin var sligin, at hetta fór at gerast ein væl-

eydnað og spennandi konsert.

Lagt varð fyri við einum vælljóðandi barokksónatu hjá Corelli, sum hóskaði so væl til høgtíðardámin, vit øll eru í. Síðani var eitt lopp í tíðini til 1988 við einum «klassikara» hjá Kristian Blak. Ahugavert stykki í blást av jødiskum tónleiki frá niðursetufólki úr Galisien, Rumenien og øðrum eystureuropeiskum londum.

Fyri og eftir steðgin fingur vit at hoyra tvey solostykki. Ólavur kom sera væl frá Mozartvariationunum eftir Sor og tað kom Sámali eisini við tveimum satsum úr sonatu eftir Ysaye.

Tónleikararnir høvdu sjálvir lagt tryk stykki til rættis, sum upprunliga vóru skrivað fyri onnur ljóðfæri. Hetta var vælljóðandi tónleikur ávikavist úr Brasilu og Spania eftir Villa-Lobos og Granados. Mær sat og

Konsertummæli:

Perfekta duoin

longdist eftir at hoyra guitarin í fullari styrki og tað kom sera effektivt í Villa-Lobos.

Konsertskráin endaði við

Sonatu eftir Paganini. Eitt krevjandi verk, har samanspælið var í hæddini.

Sum heild ein sera góð konsert, har tú fekst tað

inntrykk, at Sámali og Ólavur eru tann fullkomna duoin.

Tað vistu eisini væl uppmøttu áhoyrararnir, sum

fleiri ferðir klappaðu Sámali og Ólav uppáftur.

B.

Dagur & Vika, Dagur & Vika,
Dagur & Vika og Dagur & Vika...

SJÚRÐUR SKAALÉ

Sendingin »tilvera« í útvarpinum snýr seg fyri allar mesta partin um religion og religiøs fyrbirgdi.

Tað er gott, at tæ meira »djúpu« religiøsu og filosofisku evnini hava ein fastan tátt í útvarpinum.

Sendingin er eisini ofta áhugavert at lurta eftir, og persónarnir, prátað verður við, eru ofta væl valdir.

Men sendingin hevur eitt keðiligt eyðkenni: Verturin hevur týðiliga sína egna meining um tæ viðurskifti, sum verða umrødd. Og hon kemur til sjóndar á ein hátt, sum ofta forðar fyri, at sendingin verður so góð, sum hon átti at verði.

Viðhvør tykist tað, sum um gesturin í útvarpsstovu-ni bara er har fyri at hjálpa vertinum at fáa tann bók-skap fram, hon so fegin vil hava fram.

Og tá er »Tilvera« ikki ein áhugavert kjaksending

um tæ størstu virðini hjá fólki, men ein rein missi-óns-sending við sonevndum »vitnisburðum«.

Hóskvöldið var Óla á Grømma gestur. Hann er trúðari, og arbeidir fyri eina missionsstøð, hvørs endamáli er at bera kristin-dómin út til sonevnd »prim-itar« ættbólkar.

Tað var áhugavert at hoyra hann greiða frá - men nógv betri hevði sendingin verið, um verturin setti onkran spurning, sum kundi gjørt kjakið breiðari og meira opið.

Er kristindómurin einasti vegur til frið og gleði? Má kristindómurin til, skulu fólk sleppa undan at liva í ótta? Ber ikki til at seta spurnartekin við ta grundleggjandi hugsanina um, at okkara er betri enn teirra?

Óli á Grømma hevði uttan iva dugað at svara nógvum tilikum spurningum, og ein áhugavert send-ing kundi komið burtúr. -

Men dialogurin kom ikki, tí tæir viðkomandi spurningarnir vóru ikki settir.

Og tað hendir alt ov ofta, tá »Tilvera« er á skránni.

Hóskvöldið var enn ein partur í Føroya pinligasta sjónleiki sýndur í Degi & Viku: Leikurin um tæ, sum lovaðu at rudda upp og fáa skil á, men endaðu við at skapa størsta ruðuleika, sæddur er á tingi.

Klandur, kuldi og beisk-leiki gjørdust eyðkennini hjá Verkamannafylkingini. Og tað hevur ført til, at vit nú fyrstu ferð hava ein landsstýrismann, sum antin bara umboðar tveir leys-gangarar á tingi, ella ein flokk við tveimum monnum.

Tí hvør er koyrdur úr? Kristian og Óli? Ella øll hini? Og hvønn umboðar so Axel?

Hóast tað man kennast pinligt at spæla við í hesum sjónleiki, so eru vit mong sum vóna, at Kristian og Óli fara at halda fram við at stuðla samgonguni.

Og eg haldi eisini, at vit mugu kunna krevja tað av

teimum. Tí førir ósemjan til nýval, hevur fylkingin skapt just tað óvuga av tí, hon lovaði aðrenn valið: Óstabilitet. - Ikki bara innanflokks sum nú, men í øllum landinum.

Hendir tað, verður alt Føroya fólk drigið við uppi tann sjónleik, sum í løtuni verður spældur fyri okkum í fjølmiðlunum.

Og tá hevði skommin verið fullkomin.

Sjónvarpið nýtir nógvu tíð og orku í síni stremban eftir at vera ein góður pallur fyri tann samlaða politiska sjónleikin í Føroyum.

Tað er sjálvsagt gott, at stóðin á hendan hátt visir fólk hvat hendir.

Men ógvuliga ivsamt er, um tað er rætt, at okkara almenna monopolsjónvarp leggur so stóran dent á at bera fólk dagstíðindi.

Sum er fer nógv tann størsti parturin av orkunni til Dag & Viku-framleiðsluna.

Og tað er eyðsæð. At fylla fyra hálvar tímar hvørja viku er sera nógv hjá eini so litlari stóð. Og tí er eisini eyðsæð, at ein stórir partur

av tilfarinum sum verður fyllt í, bara verður fylltur í fyrri at - fylla.

Teir fyra hálva tímarnar hava við sær, at kvantitet-urin á framleiðsluni ofta fær størri týðning enn kvalitet-urin.

Og tað er meira enn ivasamt, um sjónvarpið kann liva upp til tæ stóru mál, tann nýggja leiðslan hevur sett sær, so leingi dagstíðin-di fara við einum so stórum parti av orkunni.

Tí hóast Dagur & Vika eftir umstøðunum er ein frálík sending, so eigur leiðslan at hava í huga, at dagstíðindi ógvuliga sjáldan hava nakad vardandi virði. Tey íbirta og menna ógvuliga sjáldan eina sunna, samfelagsliga debatt.

Kravið um kvantitet ger, at verðis mest innantómi journalistikkur gerst heilt dominerandi: úttalislí frá politikarum.

Og tí verður Dagur & Vika eisini ofta ein reklamusending fyri politikarar, sum fegnir vilja hava umtalu.

Teir lata SvF lætt tilfar, og fáa lætta reklamu.

Eftir situr hyggjarin og má spyrja, um tað er honum ella politikarunum, sjónvarpið tæni.

Sjónvarpið hevur tikið seg nógv fram í heyst. Har hava verið fleiri sendingar, sum allar hava skapt umtalu og debatt. Tað er eisini frálíkt, at itrótturin er sloppin framat.

Men framvegis verður nógv tann størsti parturin av orkunni hjá stóðini bundin til framleiðsluna av tí áhaldandi streyminum av dagstíðindum.

Hevði t.d. ein tíðindasending verið tikið av skránni, høvdu hinar triggjar blivið betri. Tey reint kvantitativu innsløginu kundu verði strikað.

Og hyggjarin hevði fingið eitt sindur meira av tí, hann hungar eftir. Okkurt, sum fer afturum tað politiska leiktjaldið. Okkurt, sum snýr seg um okkara mentunarlígu virði.

Okkurt, sum fær hyggjaran at kenna seg sum ein part av tí, sum fer fram á skerminum.